

účelům obytným; později dodáno, že pozemků užívají pachtýři, kteří na nich sami pracují a užitek sklízají. Nař. rozhodnutí vychází ze skutkového základu, že žádáno bylo za vyloučení domů č. — — — — v K. a čp. — v Š. ze záboru a rozhoduje pouze o této věci, uvádějíc jako překážku vypuštění domu čp. — a — pouze nepopřenou skutečnost, že domy ty v příslušných vložkách knih pozemkových nejsou zapsány samy, nýbrž jako knihovní tělesa s pozemky zemědělskými, a že proto domy ty nelze pokládati za právně samostatné.

Otázkou, zdali jest možno knihovní tělesa (totiž domy i s pozemky) zapsaná ve vložkách č. — a — celá ze záboru vyloučiti, se nař. rozhodnutí nezabývalo — patrně proto, že v podáních ústavu nemělo pro to podkladu. Poněvadž dle zákona není věci stpú-u, aby — nemá-li pro to potřebného podkladu — z úřední povinnosti zkoumal, ketré nemovitosti dle § 3 lit. a) zábor. zák. jsou ze záboru vyloučeny, nýbrž je věci strany, aby v tomto směru nárok svůj uplatnila a tím rozhodnutí stpú-u dala podklad, nelze v okolnosti, že nař. rozhodnutí se obmezilo pouze na přípustnost vyloučení domů ze záboru a nerozhodlo a vyloučení celých těles knihovních, seznati ani nezákonnost ani vad řízení. Pokud pak jde o otázku, zdali dům tvořící s pozemky jediné knihovní těleso lze na základě § 3 lit a) zábor. zák. bez pozemků ze záboru vyloučiti, vyslovil nss již v několika nálezech — srovn. nález Boh. 931 adm. — právní názor, že pod právní samostatností nutno rozuměti právní schopnost objektu býti sám o sobě předmětem samostatných práv a závazků a že nelze pokládati za právně samostatné ty objekty, které s jiným majetkem zabraným tvoří v jedné a téže knihovní vložce jediné knihovní těleso.

Trváje na tomto názoru a poukazuje dle § 44 jedn. řádu na důvody cit. nálezu, nemohl nss shledati nezákonnost v tom, že nař. rozhodnutí uvedené domy bez pozemků neuznalo za právně samostatné a proto odepřelo vyloučení jich ze záboru . . .

Č. 2111.

Pozemková reforma. — Administrativní řízení:
V řízení o přiděl půdy do vnuceného pachtu nemá obec postavení strany jménem jednotlivých vnucených pachtýřů.

(Nález ze dne 21. března 1923 č. 4599).

V ě c: Obecní rady v P. a D. P. a K. (adv. Dr. Ludv. Krupka z Vyškova) proti státnímu pozemkovému úřadu v Praze o neuznání legtimace v zastoupení vnucených pachtýřů.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Usnesením obvodové úřadovny stpú v Brně z 12. ledna 1922 bylo stanoveno pachtovné pro vnucené podpachtýře pozemků od velikostaku K. na 90 Kč z 1 měřice. Proti tomuto usnesení podaly obecní rady v P. a D. P. a v K. v zastoupení místních podpachtýřů stížnost k stpú domáhající se změny zmíněného usnesení.

Stpú však nař. rozhodnutím stížnostem těm nevyhověl, ježto stlé nejsou k podání stížností dle platných zásad řízení administrativního

vůbec oprávnění, poněvadž obecní úřady resp. obce si stěžující nejsou pachtýři po rozumu § 63 zák. z 30. ledna 1920 č. 81 Sb., nemohly tudíž rozhodnutím obvodové úřadovny stpů na svých právech subjektivních vůbec býti dotčeny, plnou mocí vnucených pachtýřů pak se nevykázaly.

Stížnost obecních rad v P. a D. P. a v K. pro kusost řízení a nezákonnost podaná vytýká, že se stpů nezabýval věcnými námitkami stížností, nýbrž postavil se na formální stanovisko, že obce nejsou legitimovány k podání stížnosti, dokud nepředloží plnou moc pachtýřů.

Stížnost neodporuje tomuto názoru, tvrdí však, že obvodová úřadovna resp. poradce v B. důsledně oznamovali vše, co se týkalo vnucených pachtýřů, stěžujícím si radám, pachtýři jako takoví nebyli ani poradcem ani obv. úřadovnou nikdy o ničem uvědomování a že tím uznány byly stěžující si obce jako zástupci vnucených pachtýřů.

Rozhoduje o této stížnosti vycházel nss z těchto úvah:

V řízení dle § 63 přiděl. zákona stávají se uchazeči o půdu přidělem půdy do prozatímního pachtu sami jako vnucení pachtýři stranami v tomto řízení. Není zákonného ustanovení opravňujícího a zavazujícího obce, aby v zastoupení uchazečů o půdu a po přidělu v zastoupení vnucených pachtýřů — ve věci té jednaly, nýbrž jest věcí každého jednotlivého vnuceného pachtýře, aby sám svá práva hájil nebo způsobilého zmocněnce k tomu ustanovil. Obec jako osoba právnická není povolána, aby v řízení tom vystupovala jako procesní zmocněnec osob jiných (srovn. §§ 4, 26, 29 civ. ř. s.).

Skutečnost, že, jak stížnost uvádí, obv. úřadovna svá opatření sdělovala pouze obcím a že o nich vnuceným pachtýřům ani přímo písemně nebo veřejným prohlášením nedala věděti ani stěžující obce nežádala, aby opatření ta vnuceným pachtýřům závazným způsobem sdělily, nemůže na uvedeném právním stavu ničeho změnit a z obce, která pouze jako úřad jest povolána stpů a jeho orgány v jejich činnosti podporovati, učiniti zmocněnce vnucených pachtýřů.

Když žal. úřad rekurs obcemi za vnucené pachtýře podaný odmítl pro nedostatek legitimace, nemohl v postupu tom nss shledati nezákonnost

Č. 2112.

Živnostenské právo: I. Pachtýř nabývá práva na provozování živnosti teprve byv schválen živnostenským úřadem. — II. Ze zákona o ochraně nájemníků neplyne právo pachtýřů živnosti na výkon její, dokud úřadem za pachtýře nebyl schválen. — III. Pachtýř živnosti nemá subjektivního práva na to, aby byl úřadem živnostenským jako pachtýř schválen.

(Nález ze dne 21. března 1923 č. 4665).

Věc: Marie E. v Mohelnici proti ministerstvu obchodu o propachtování živnosti hostinské.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím byl v pořadu instančním potvrzen výměr osp-é z 3. července 1920, jímž st-lce bylo zakázáno, aby pro-